

Hồi Thứ Hai Mười Sáu

KIỆP HẬU DƯ SINH

Ha, ha, ha!... Ha, ha ha!...

Y Mộng Lăng ngửa cổ thốt lên chuỗi cười dài, giọng khinh miệt đượm vẻ trào lộng:

– Khí thế thì ghê đấy, chỉ đáng tiếc là không tương xứng với cái tôn dung xấu tợ ma lem của tôn giá thật tiếc quá! Tiếc quá!...

Hắc!

Làn da đen sạm sần sùi trên mặt Quỷ Cữu Bà cau lại rung động, nộ khí như bốc khói ngùn ngụt. Mụ thốt tiếng hừ lạnh lẽo, bước tới một bước.

Đột nhiên, hai tiếng quát lạnh lạnh vang lên, theo sau là hai bóng người nhỏ thó cùng xẹt về hướng Y Mộng Lăng như hai lần điện chớp.

Hai bóng người này, chính là hai cô gái đang đắm chìm trong sự mâu thuẫn xung đột giữa tình và thù. Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân.

Hai chiếc Ngọc Kim câu lấp lánh cùng với mười tia hàn quang Đạn Chỉ Thần Kiếm kèm theo rít gió vu vu, veo veo cùng tập trung vào chỗ đứng của Y Mộng Lăng.

Lập tức thân ảnh màu bạc của chàng ta lấp loáng vài cái, đã tránh lui ra xa hơn bốn bước.

Rồi nét vui cười thần bí cố hữu trên gương mặt chàng ta bỗng trầm xuống, cặp mắt chàng tỏ ra nhỡn quang nghiêm nghị nhìn hai nàng:

– Nếu hai cô nương còn cố tình dồn ép tại hạ, tại hạ sẽ chẳng nương tay nữa đâu!

Giọng nói của chàng vừa êm nhẹ lại vừa trầm nặng làm rung động tâm thần đối phương.

Chu Tiểu Phân không thềm đáp lời, nghiêng răng tung song chưởng bắn ra mười đạo hàn quang. Đây chính là chiêu Thập Long Hồi Vũ trong môn tuyệt học Đạn Chỉ Thần Kiếm của nhà họ Chu.

Thế rồi thành linh thân hình chàng lao xẹt xuống đất, vận song chỉ như hai lưỡi kiếm với một chiêu thế hết sức kỳ tuyệt xĩa thẳng vào yết hầu Chu Tiểu Phân và Bạch Tường Vi.

Mọi người tại tràng đều không ai có thể ngờ được rằng Y Mộng Lăng lại đột nhiên lao xẹt xuống một cách đột ngột và mau lẹ như thế được! Nhất là song chỉ

chàng ta điếm ra tuy hết sức bình thường nhưng có phương vị và góc độ rất điệu tuyệt, khiến địch thủ rất khó tìm khe hở để mà né tránh, đây chính là một chiêu tinh hoa “Song Hồng Ánh Lạc” trong môn tuyệt học Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ do một kỳ nhân hải ngoại Không Không Nhất Tẩu sáng chế và đã từng dùng pho tuyệt học này gây thanh danh vang rền giang hồ võ lâm mười năm trước đây.

Hiển nhiên chàng ta đã quyết tâm dùng chiêu tuyệt học này đưa hai nàng Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân vào tử địa. Mà trong tình trạng này cũng không cho phép chàng làm sao hơn. Huống chi lại còn Thúc Gia Ngọc đang đứng bên cạnh.

Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân đều đột nhiên biến sắc, vì Y Mộng Lăng đã xuất thủ mau lẹ và quá bất ngờ.

Tuyệt học Nam Hải Không Minh đảo một khi đã thi triển thì Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân dù có võ công cao đến đâu cũng vẫn bị dồn vào thế vô cùng nguy hiểm!

Giữa lúc tình thế vô cùng khẩn trương ấy, đột nhiên một tiếng niệm Phật hiệu trầm nặng trang nghiêm vang rền và một bóng người mau lẹ ngoài sức tưởng tượng bay xẹt ra đem theo một đạo cương khí dũng mãnh hùng hậu.

Người đó là Liễu Liễu thần tăng, đã trong chớp mắt kịp thời nhảy ra cứu nguy tính mạng cho hai nàng.

“Bùng”. Một tiếng nổ vang rền, kinh khí tỏa ra khắp bốn phía chung quanh, quét gục đổ cây cối, tung bay cát đá. Ma Điện công tử Y Mộng Lăng bị dội lui bốn bước, Liễu Liễu thần tăng cũng bị lắc lư thân hình tháo lùi hai bước, nhưng cặp trường mi bạc phếu, mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Để cứu Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân, ông ta đã không ngần ngại thi triển môn tuyệt học bí ác “Kim La Hán Khí” một môn thần công của nhà Phật đứng ngoài bảy mươi hai môn tuyệt học của Thiếu Lâm phái mà chỉ có người nào có đủ công phu vào tĩnh tu trong dưỡng tâm thất mới có thể luyện thành được.

Kim La Hán Khí suốt đời võ nghiệp đến nay Liễu Liễu thần tăng chỉ mới đem thi triển có một lần tức là lần đối phó với Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà cách đây hơn mười năm.

Thế mà hôm nay đối phó với Y Mộng Lăng, một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi ông ta lại phải thi triển thần công tuyệt học lần thứ hai, thì quả thực chàng ta xứng đáng là nhân vật kỳ dị đáng sợ.

Gương mặt đẹp trai vui cười của Y Mộng Lăng lại lay động, chàng ta lại nhún vai với thái độ bất cần mọi sự:

– Kim La Hán Khí! Không dè một kẻ hèn mạt như tại hạ mà lại được một vị thần tăng chiếu cố như thế, thật chết cũng chẳng ân hận!...

Tới đây chàng ta lại quét ánh mắt sang phía Bạch Tường Vi và Chu Tiểu

Phân nói tiếp:

– Xin hai vị cô nương hãy lui ra để tại hạ thử xem bản lĩnh của một vị lãnh đạo võ lâm giang hồ năm xưa đến mức nào?

Thái độ ngữ khí của chàng tỏ ra vô cùng tự phụ kiêu ngạo, cuồng vọng!...

Bạch Tường Vi hầm hầm nét mặt định nhảy ra. Chu Tiểu Phân cũng hầm hầm nét mặt định nhảy ra, nhưng cả hai đều bị Liễu Liễu thần tăng cản lại:

– Hai vị nữ thí chủ không phải đối thủ với hấn, hãy để hấn đó cho bản tăng túm cổ cho hai vị trả thù!

Thật vậy. Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân đều không phải đối thủ của Y Mộng Lăng. Nếu không vì thế, thì hai nàng chẳng chịu đứng nhận nhục cho đến bây giờ.

Lúc này, Y Mộng Lăng đã thi triển bộ pháp như mây trôi nước chảy, tiến lên tấn công lạ lùng như chớp ba quyền hai chưởng.

Lập tức, Liễu Liễu thần tăng bị lui bốn, năm bước dài.

Cặp trường mi của Liễu Liễu thần tăng cau lại rung động, nét mặt trầm xuống. Song chưởng chập vào nhau một cái trước ngực, hai ống tay áo tăng bào phát động, mỗi chưởng đánh ra ba thức.

Chưởng thế rất cương mãnh, chưởng kinh hùng hậu. Ông ta đã triển dụng một lượt hai môn tuyệt học “Toái Bi thần quyền” và “Phân Thân Thác Cốt Thủ” trong pho Đạt Ma Dịch Cân kinh.

Từng đợt cuồng phong gió lốc cuộn xoáy lạnh rát da thịt, dồn ép Y Mộng Lăng từ chỗ đánh trả mà phải lui về sau bốn bước như cũ.

– “Giỏi!”

Sau tiếng quát nhẹ, thân hình màu bạc của Y Mộng Lăng đột nhiên xoay chuyển như ánh chớp ảo biến thành mấy chục bóng người màu bạc kỳ diệu khác. Chàng ta đã thi triển bộ pháp “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” một bộ pháp siêu tuyệt độc đáo của Nam Hải Không Minh đảo.

Chòm râu bạc trắng như tuyết của Liễu Liễu thần tăng cũng phát động, đồng thời thân hình xoay chuyển vù vù với thân pháp diệu tuyệt “Bát Tiên Quá Hải Du Phương”.

Thân hình hai người xoay chuyển mỗi lúc một nhanh, trái lại các chiêu thức đánh ra lại mỗi lúc một ít. Tuy nhiên mỗi một chiêu hay nửa thức công ra ấy đều có oai lực kinh hồn táng đờm.

Cái lối đánh lấy động chế động, lấy nhanh cộng nhanh, tiến sát vào nhau này là một lối đánh giới giang hồ võ lâm vẫn tối kỵ, trừ phi song phương đều có thâm cừu đại hận với nhau mới dám đem ra xử dụng.

Thế mà không dè hôm nay lối đánh nguy hiểm ấy lại do hai đối thủ một già

một trẻ, cách nhau hằng hai ba thế hệ đem ra xử dụng tại đây.

Liễu Liễu thân tăng từ lần xuất hiện đột ngột trước đây, dưới sự hiện diện của Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu đưa ra lời cảnh cáo Y Mộng Lăng cho đến nay, mọi cử chỉ hành động của ông ta đều làm cho người ta khó hiểu nghi vấn.

Nhất là Y Mộng Lăng, chàng ta còn nghi ngờ thêm muốn tìm hiểu cho rõ nguyên nhân mà chưa được.

Cả Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân cũng không hơn gì.

Với địa vị và danh vọng hiển hách của ông ta năm xưa, bỗng chịu hạ mình đứng chung hàng ngũ với một tà giáo để chỉ trừ bỏ một Y Mộng Lăng, hầu tiêu giải sát kiếp vô lâm thôi ư? Luận điệu thật vô lý khó tin!

Thành linh...

Một tiếng rú dài lạnh lạnh. Một tiếng gầm thét trầm nặng cùng vang lên một lượt. Thân hình hai người trong chớp mắt đều ngưng hẳn lại. Bốn cánh tay cùng bắt chéo dính chặt vào nhau! Đứng ngoài không ai nhìn rõ là chuyện gì đã xảy ra, ngay cả Quỷ Cừu Bà cũng chỉ hơi hiểu ra một chút mà thôi.

Nét mặt Liễu Liễu thân tăng mỗi lúc một trầm xuống.

Vẻ vui tươi thần bí trên gương mặt đẹp trai của Y Mộng Lăng cũng mỗi lúc một ngưng đọng.

Không khí vô cùng khẩn trương...

Giữa lúc đó một giọng quát the thé đỉnh tai chói óc đột nhiên tự miệng Quỷ Cừu Bà thốt ra xé tan bầu không khí khẩn trương:

– Không có lệnh của ta ai bảo các người động thủ. Tất cả hãy buông tay.

Liễu Liễu thân tăng buông tay, Y Mộng Lăng cũng buông tay.

Quỷ Cừu Bà trợn mắt nhìn Y Mộng Lăng quát giận dữ:

– Gã quỷ nhỏ họ Y kia. Mi có biết là mi sắp chết rồi không?

Cái mũi nhọn mỏ vọ của mục ta hếch lên một cái nói tiếp:

– Nhưng mà lão bà đây cũng muốn biết xem mi có cái lối chết nào tân kỳ không?

– Đương nhiên là có chứ!

Y Mộng Lăng thản nhiên như chẳng có chuyện gì nói tiếp:

– Tức là Y Mộng Lăng mỗ cũng muốn biết xem mục xú bà ngoài mấy môn độc cổ hoàn toàn vô dụng đối với Y mỗ ra, mục có còn cái trò ma quỷ gì có thể làm cho Y mỗ chết được!

Thần thái ngữ khí của chàng đã tỏ ra vô cùng khinh miệt chế giễu đối phương.

Nét mặt Quỷ Cừu Bà hần lên những đường gân xanh giận dữ. Nhất là ba tiếng “Mụ xú bà” của Y Mộng Lăng đã làm mụ tức tối lồng lộn như điên.

Nhưng Y Mộng Lăng không đợi mụ ta có phản ứng gì, chàng đã bắn vọt thân hình chàng lên không, xẹt đến trước mặt đối phương làm thành một đường cánh cung rất mỹ diệu.

Quỷ Cừu Bà cất tiếng quát: “Mi muốn chết!” Đồng thời hai cánh tay vọt giơ lên vận nội công phát ra tiếng kêu lách cách, từ các đầu xương mười ngón tay mụ khô khảnh như mười cái que, tia ra mười đạo hắc khí lạnh lẽo, xẹt ngang xẹt dọc giăng mắc đầy trời, dẹt thành những bóng ma chập chờn với tiếng kêu réo vi vo chụp xuống giữa đầu đối phương. Mụ đã thi triển tà công “U Minh Âm Khí”.

U Minh Âm Khí là một tà công tối độc được luyện tập ròng rã ba năm mới thành, bằng cách thọc bàn tay ướp trong thầy ma hấp thụ độc khí đủ chín chín tám mười một cổ tử thi mới xong.

U Minh Âm khí khi thi triển chẳng những có thể làm cho địch thủ ngưng đọng huyết mạch mà còn có thể làm cho thể xác một người trong vòng nửa giờ bị tiêu rã hết thịt, chỉ còn lại một bộ xương khô.

Phép tập luyện cũng như hiệu quả xử dụng đều vô cùng tàn khốc ghê tởm hãi người!

Vẻ vui cười trên gương mặt Y Mộng Lăng ngưng đọng, thân hình đang xẹt đi của chàng cũng khựng lại. Trong tiếng rú khê cả khuôn mặt chàng biến thành màu đỏ rực như máu và lớn lên gấp đôi lúc thường. Song chưởng chàng co vào đẩy ra mấy cái, trong chớp mắt chàng đã công liên tiếp sáu chưởng. Từng lớp đạo quang mang màu huyết hồng từ chưởng thế của chàng nháng lên và có một sức nóng hừng hực như lửa thiêu. Đây là tuyệt học của Nam Hải Không Minh đảo, do Không Không Nhất Tẩu độc sáng chế, luyện thành bằng cách hấp thụ khí thuần dương của mặt trời ban mai gọi là Húc Nhật Tinh Quang.

Bụp, bụp!... Bùng, bùng!...

Nhiều tiếng nổ lớn như sấm sét vang dậy, kim quang hắc khí bốc tỏa mù mịt tạo thành một áp lực nặng nề, khiến bọn thủ hạ Thiên Quỷ giáo đứng chung quanh, phải dạt ra xa hơn mười trượng.

Bình! Mấy tiếng rú thảm thiết theo nhau nổi lên. Cả chiếc kiệu lớn sơn đen dưới chân Quỷ Cừu Bà bị gãy rùm từng mảnh, hất bắn thân hình mụ ra xa hàng trượng. Mười gã đại hán khiêng kiệu đã có năm gã chết thân thể nát bấy như tương.

Thảm trạng xảy ra do kinh lực xung kích giữa hai môn tuyệt học nhất thời tạo nên.

Thân hình Y Mộng Lăng ở trên cao bắn lộn đi một vòng rớt ra phía xa hơn một trượng. Sau chiêu này, chàng có chiếm được ưu thế một chút. Nét tươi cười trên mặt chàng lại lay động, nhưng trong thâm tâm chàng đã vô cùng khiếp hãi khê

kêu thâm: “Thật nguy hiểm!”

Riêng về Quỷ Cừ Bà thì càng ghê gớm hơn, từ trước đến nay, chưa bao giờ mù bị nhục nhã như thế, nên lúc này nộ khí pha lẫn sát khí trên gương mặt đen sạm của mù bốc lên ngùn ngụt.

Khịt, khịt khịt!... Khịt, khịt khịt!...

Chuỗi cười quái dị kéo dài, pha lẫn tiếng nghiến răng ken két. Mù hẳn học:

– Tên tiểu quỷ Y Mộng Lăng kia, hôm nay bà không tự tay túm cổ được mi để lột da rút gân, bà thề chẳng sống làm người nữa!

Y Mộng Lăng nhường mà, chọc tức:

– Ô! Dễ quá mà, mù xú bà người có bản lĩnh gì thì cứ thi thố!

Sở dĩ đứng trước một nhân vật hung dữ như vậy, mà Y Mộng Lăng vẫn giữ được thái độ bình tĩnh thản nhiên, là vì chàng nghĩ rằng, mù ta có hung dữ đến đâu chẳng nữa, thì chọc cho một mình mù ra tay, còn dễ đối phó hơn là cả một đám đông thủ hạ của mù ào ạt xông tới.

Chỉ thấy Quỷ Cừ Bà cất giọng rú khe khẽ quái gở, rồi giơ bàn tay đầy móng đen nhọn như quỷ trảo, chụp lấy cây Quỷ Đầu Cừ trượng trong tay một thiếu nữ người Mèo.

Rồi không thấy thân hình mù lắc động đã thấy vô số bóng ma quỷ chập chờn chồm về phía Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười thần bí trên nét mặt, thân ảnh màu bạc thấp thoáng triển động trong vầng trượng ảnh của đối phương, nhip nhàng tiến lên ba bước, xuống chín bước, lên chín bước lại xuống ba bước... Thân pháp cực kỳ thần diệu siêu tuyệt. Chàng đã thi triển bộ pháp kỳ tuyệt “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” của Nam Hải Không Minh đảo.

Sáu chiêu, tám thức đã qua, Y Mộng Lăng vẫn một mức tiến thoái tránh né chớ không hoàn công một chiêu hay nửa thức nào.

Thái độ này của chàng đã khiến Quỷ Cừ Bà thêm nổi nóng, tức giận hơn. Mù đột nhiên thối lui hai bước hạ thấp cây Quỷ Đầu Cừ trượng chuẩn bị thi triển chiêu thế Đả Quỷ Thất Trượng học được trong pho Thiên Quỷ Bí Lục...

Thiên Quỷ Thất Trượng, một thế đánh kỳ tuyệt quái quyết, một khi đã ra tay là thu hiệu quả không sai, từ khi luyện thành đến giờ mù chưa xử dụng lần nào.

Nhưng chiêu thế mù chưa kịp thi triển, đã nghe một tiếng quát nhẹ: “Khoan!” từ cửa miệng Y Mộng Lăng đột nhiên thốt ra.

Quỷ Cừ Bà lập tức ngừng thi triển trượng thế, khi đó Y Mộng Lăng từ từ bước tới cạnh mù, nét mặt chàng luôn luôn tươi vui ôn tồn nói:

– Giáo Hoàng! Tại hạ muốn tiết lộ với ngài một chuyện đại bí mật!...

Giọng nói của chàng êm nhẹ đượm đầy vẻ bí mật với một thái độ hết sức

thần nhiên... Có lẽ ngoại trừ chính chàng ra không ai hiểu rõ chàng định làm gì.

Làn da đen sạm trên gương mặt Quỷ Cưu Bà hằn lên nét kích động, hai con mắt ti hí bằng hai hạt đậu cũng tia ra hai đạo quang mang quái dị nhìn đối phương chăm chăm.

Y Mộng Lăng nhường mày nhún vai nói tiếp:

– Cái điều bí mật tại hạ muốn nói nó có liên hệ mật thiết đến bản thân Giáo Hoàng nếu ngài chẳng muốn nghe thì thôi vậy!

Quỷ Cưu Bà hếch cái mũi nhọn mở vọ nhếch mép: “Mi nói đi”.

Y Mộng Lăng nhếch môi cười bí mật, từ từ bước đến ghé miệng sát tai mục:

– Giáo Hoàng có biết tại sao mọi người đều chê Giáo Hoàng là con mục ma lem xấu xí không?

Quỷ Cưu Bà rúng động thân hình hỏi giọng the thé giận dữ:

– Mi biết tại sao?...

Y Mộng Lăng đáp giọng êm nhẹ đầy vẻ quyến rũ mê hoặc:

– Tại vì Giáo Hoàng quá đẹp nên người ta ganh tị đặt điều, xấu mồm, xấu miệng!...

Quỷ Cưu Bà trở mắt tia ra hai đạo quang mang khác thường. Câu nói của Y Mộng Lăng hầu như có một ma lực làm mê loạn thần trí của mục say sưa trầm tụy.

Suốt đời mục chưa hề được ai tặng bốc khen nịnh như thế bao giờ, nhất là về phần dung nhan của mục, nên nét mặt đang hầm hầm giận dữ của mục bỗng dịu hẳn xuống, mục khẽ hỏi gặng:

– Thật hả?...

Giữa lúc đó bỗng nhiên cây Quỷ Đầu Cừu trượng trong tay mục ta bị một luồng kình lực cương mãnh xoắn lấy, đồng thời một tiếng quát nhẹ tiếp theo:

– Mục xú bà mỹ lệ hãy buông tay!...

Tình thế đã dồn Quỷ Cưu Bà đến chỗ hết phương tránh né, mục đành phải buông tay cất tiếng rú dài, thân hình bắn lộn một vòng, thi triển thân pháp tuyệt đỉnh Oán Quỷ Phiên Thân nhanh như làn điện chớp bắn vọt ra xa bảy tám thước. May mà mục ta đã có công phu tu luyện thâm hậu, phản ứng mau lẹ nếu không thì khó tránh khỏi mang trọng thương.

Ha, ha, ha!... Ha, ha, ha!...

Y Mộng Lăng ngửa cổ cười dài vung tay lao cây Quỷ Đầu Cừu trượng ngập lún xuống đất, không biết chui sâu vào lòng đất bao nhiêu, đoạn chàng nhún vai thần nhiên:

– Bây giờ nếu cần thì mục xú bà ngươi hãy lại mà nhặt lấy gậy!

Một món khí giới cần thiết, đương nhiên là cần, nhưng lúc này mục ta còn

mặt mũi nào đi nhạt lại nữa. Mụ tức giận xám mặt mày, nghiêng răng trèo treo:

– Tên quý nhỏ... mi... mi...

Mụ tức giận đến nổi không thốt thành tiếng.

Sau một hồi đứng thở phì phì, mụ ta hếch cái mũi nhọn mở vọ lên trời, rồi đột nhiên rú lên một tiếng thật dài, hai tay vung mạnh, từ trong ống tay áo bắn ra một loạt những lá cờ nhỏ đủ màu đủ sắc bay phát phới, trong vòng bốn trượng vuông, rồi cắm xuống mặt đất bốn lá cờ chung quanh chỗ đứng của Y Mộng Lăng, cộng tất cả là mười ba lá cờ. Đồng thời, mười ba bóng người từ đằng sau tiến lên đứng cạnh lá cờ, làm thành thế bao vây Y Mộng Lăng vào giữa. Mười ba người này đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ, giữ những chức vụ quan trọng trong Thiên Quỷ giáo.

Hắc, hắc!... Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cừu Bà phát ra hai tiếng cười lạnh lẽo, nét mặt trầm xuống, quát bảo thủ hạ:

– Bày Chiêu Hồn Pháp Án!

Lập tức, bốn thiếu nữ người Mèo từ phía sau tiến lên, một ả bưng một bát nhang lớn, còn ba ả cầm vô số những hình ma quỷ bằng gỗ lúc nhúc.

Ba nén nhang thấp lên cắm vào bình, không khí bỗng trở nên âm trầm ghê rợn!

Y Mộng Lăng thản nhiên nhún vai khẽ lắm bả: “Chiêu Hồn Pháp Án”... Mặc dầu không rõ sự lợi hại của môn tà pháp này ra sao, nhưng thấy khí thế đối phương chàng cũng có phần e ngại.

Quỷ Cừu Bà cất tiếng cười khì khì, giơ tay tung mớ tóc bạc bỏ xoa xuống vai che kín cả khuôn mặt, chỉ để lộ hai lỗ mắt tí hí xanh lè và cái mũi nhọn mở vọ khoằm khoằm. Mụ cất bước lừ lừ đi chung quanh nơi đặt bình hương đang bốc khói mù mịt, mỗi hình nhân bằng gỗ mụ đều dán ba bốn lá bùa.

Tất cả mọi người thuộc Thiên Quỷ giáo có mặt đều đứng nghiêm cẩn trầm túc, càng làm không khí thêm khẩn trương hồi hộp.

Trong khi đó chỉ còn một mình Y Mộng Lăng là vẫn giữ nét mặt tươi cười thần bí. Riêng Thúc Gia Ngọc, vì biết rõ sự lợi hại của tà pháp Chiêu Hồn Pháp Án nên nàng hãi sợ tái mặt, thân hình run rẩy, bộc lộ tâm trạng kinh hoàng đến cực độ.

Chiêu Hồn Pháp Án là một môn tuyệt học quái tuyệt trong Thiên Quỷ Giáo, một khi đã thi triển, địch thủ sẽ bị chết, chết một cách thâm hiểm, không có một thứ cực hình nào trên thế gian này sánh bằng.

Đột nhiên, Thúc Gia Ngọc lắc nhẹ thân hình như một ánh chớp, phóng đến bên cạnh Y Mộng Lăng, dúi vào tay chàng một viên thuốc màu bạc, dục vội:

– Ngậm viên thuốc này vào miệng ngay!

Dứt lời nàng giơ cao cánh tay phất qua phất lại hai lá cờ nhỏ màu bạc, miệng quát lạnh lạnh:

– Thanh Thanh, Tiểu Tiểu, mở hộp phóng Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương!...

Nghe mấy tiếng: “Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương”, mọi người có mặt tại tràng đều kinh hoàng nhốn nháo.

Thiên Quỷ Cừu Bà ngừng bước quay phất lại, nhìn Thúc Gia Ngọc, quát the thé:

– Con quỷ cái, mi muốn...

Nhưng mục không có thời gian để mắng thêm, vì mục biết rõ hậu quả nghiêm trọng của Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương, vội vàng lao mình về phía Thanh Thanh, Tiểu Tiểu hai ả nữ tỳ của Thúc Gia Ngọc.

Hai bàn tay Quỷ trảo của mục giơ lên, hai tiếng thét thê thảm nổi dậy, tiếp theo hai bóng người bị tung bổng lên cao, tưởi xuống một vầng huyết thủy!...

Thanh Thanh, Tiểu Tiểu đã bị Quỷ Cừu Bà Bà chụp trúng đầu bóp nát vụn!

Nhưng một làn khói mờ màu hồng nhạt đã tỏa ra mang theo mùi thơm ngây ngất và lan rộng dần theo những cái phất nhẹ của hai lá cờ nhỏ nền bạc lấp lánh trên tay Thúc Gia Ngọc. Chỉ trong chớp mắt sau, cả một vùng mấy dặm vuông rừng cây đã bị bao trùm một làn khói màu hồng nhạt và mùi hương quái dị.

Đây chính là Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương, một loại phấn độc đã từng một phen làm kinh hồn táng đờm các anh hùng võ lâm bốn phương, đến nay nghe tiếng còn kinh hoảng.

Trong làn khói mờ bay tỏa, những tiếng hò hét kêu rú, nổi lên liên tiếp, theo với những bóng người xô đẩy tháo chạy.

Thúc Gia Ngọc khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài, thương tiếc hai ả nữ tỳ Thanh Thanh, Tiểu Tiểu, vì phóng khói độc mà bị thảm tử dưới tay Quỷ Cừu Bà.

Kế đó nàng liệng bỏ hai lá cờ màu bạc, kéo tay Y Mộng Lăng dục:

– Chúng ta hãy chạy khỏi đây ngay!

Thế rồi hai người nắm tay nhau dưới sự yểm hộ của làn khói độc thoát khỏi vùng hiểm địa như một ánh chớp. Y Mộng Lăng cảm thấy viên thuốc do Thúc Gia Ngọc đưa cho ngậm vào miệng tiết ra một vị tanh nồng đánh tan mùi hương kỳ dị mà chàng hít phải. Khi tới một cánh rừng dừng bước nhả viên thuốc ra, trước kia màu bạc bây giờ đã biến thành màu hồng nhạt. Chàng nhìn Thúc Gia Ngọc nói:

– Xin cảm tạ cô nương cứu giúp!

Thúc Gia Ngọc nét mặt trầm tíc, ngoài vẻ thăm sâu ra không tìm thấy một chút cảm tình nào, nàng lạnh lùng đáp:

– Nhà người chớ quên rằng, chuyện của chúng ta vẫn chưa giải quyết xong đâu!

– Nghĩa là cô nương vẫn giữ ý định phế trừ võ công của tại hạ?... Vậy tại sao cô nương lại tốn công phí sức cứu sống tại hạ làm chi cho thêm rắc rối?

Nét mặt Thúc Gia Ngọc vẫn lạnh lùng như băng:

– Bỏn cô nương đã nói, bỏn cô nương không muốn nhà người chết như thế, và chính bỏn cô nương cũng không muốn chết bởi tà pháp của mục xú quỷ ấy!...

Thật vậy, nếu không nhờ nàng kịp thời phóng Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương để đến khi Quỷ Cưu Bà Bà sắp đạt xong Chiêu Hồn Pháp Ấn thì cả Y Mộng Lăng lẫn nàng đều khó lòng sống sót, mà còn chết một cách thê thảm cùng cực nữa.

Ngưng một chút nàng nói tiếp:

– Và bỏn cô nương đã quyết tâm là sẽ làm bằng được.

Nét mặt Y Mộng Lăng không còn tươi vui nữa mà lắng trầm xuống, chàng khẽ lắc đầu:

– Nếu như tại hạ kiên quyết giữ ý định chống lại thì cô nương sẽ xử lý ra sao?

Giọng nói của chàng tuy không êm nhẹ nhưng cũng làm rung động tâm thần Thúc Gia Ngọc.

Nàng từ từ ngược cặp mắt sắc lạnh nhìn gương mặt trầm lặng của Y Mộng Lăng vẫn giọng lạnh lùng:

– Bỏn cô nương quyết định làm theo ý của bỏn cô nương, còn nhà người muốn làm như thế nào thì cứ việc làm, can chi phải bận tâm rắc rối?...

Giọng nói của nàng cũng thanh tao êm nhẹ, nhưng ẩn chứa một ý chí kiên nghị khó thể lay chuyển.

Y Mộng Lăng khẽ nhíu mày mỉm cười:

– Việc gì mà cô nương phải khổ tâm đến...

Đến đây thành linh chàng đưa tay rút thanh trường kiếm màu bạc một tiếng “Keng!”

Giọng Thúc Gia Ngọc càng trở nên lạnh lùng hơn:

– Y Mộng Lăng, phải chăng nhà người định...

Tiếng nói nàng chưa dứt đã thấy một tia kiếm quang nháng lên kèm theo một tia máu vọt ra!

– Ô! Nhà người đã...

Giọng nói của Thúc Gia Ngọc đã dứt ngang, tâm trạng biểu lộ đầy sự kinh dị nghi hoặc...

Vì thanh trường kiếm trên tay Y Mộng Lăng đã không đâm về phía nàng, mà lại tự đâm vào chính thân thể chàng ta.

Một dấu chữ thập máu tươi chảy ròng ròng, hiện rõ trên khung ngực Y Mộng

Lăng với vết kiếm vạch vào da thịt khá sâu.

Thật là một hành động hết sức khó hiểu, pha lẫn nét tươi vui kỳ dị không ngừng hiện trên khuôn mặt đẹp trai của chàng, chàng chậm rãi nói:

– Cô nương đã kiên trì ý kiến của cô nương vậy thì tại hạ chẳng cần phải để cô nương nhọc lòng phí sức, mà tự tay mổ bụng đi cho xong. Tối đây chàng khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài nói tiếp:

– Chỉ tiếc là Tiểu Vân Tước Nhi...

Vừa nói chàng vừa bất ngờ vung kiếm đâm mạnh vào bụng.

– Ngừng tay!

Giọng thét của Thúc Gia Ngọc run run, toàn thân nàng cũng run lên với tâm trạng rúng động kịch liệt.

Y Mộng Lăng đã từng một lần làm nàng mê hoặc hoảng loạn.

Bây giờ lại một lần nữa nàng bị chàng làm mê hoặc hoảng loạn!...

Rồi nhanh như ánh điện chớp nàng giơ tay giữ chặt lấy cánh tay cầm kiếm của Y Mộng Lăng.

Lúc đó mũi kiếm đã đâm sâu vào làn da bụng của chàng gần nửa tấc nếu nàng không kịp ra tay ngăn cản thì có lẽ...

Nhưng nàng đâu có biết, nếu quả Y Mộng Lăng thực tâm muốn tự sát thì hà tất trước đó chàng lại vạch hai vết kiếm thương thành hình chữ thập...

Thế mới biết dù Thúc Gia Ngọc đã có tư chất thông minh, tài trí khá cao nhưng trong phút giây tâm tư mâu thuẫn quá độ, nàng lại bị chàng mà mất một lần nữa.

Câu nói nữa chùng của Y Mộng Lăng nhắc đến Tiểu Vân Tước Nhi, gợi nàng nhớ đến cô gái tình địch đã vì nàng mà khăng khái bỏ đi với câu nói dặn nàng chớ nên phụ bạc chàng.

Ai không biết tình yêu của Tiểu Vân Tước Nhi đối với Y Mộng Lăng rất là sâu đậm, nhưng ai dám bảo tình yêu của nàng đối với chàng kém hơn?

Thế rồi nàng đột nhiên nghiêng chặt hàm răng ngọc, giọng kiên quyết đượm vẻ bi thương:

– Y Mộng Lăng, ta cho ngươi hay rằng khi mà ta còn chút hơi thở, thì nhà ngươi đừng hòng động đến một sợi lông của cha ta.

Dứt lời nàng quay mình phóng đi như bay không thềm ngoái cổ nhìn lại.

Y Mộng Lăng nhìn theo sau lưng cho đến khi khuất dạng, miệng nở nụ cười thần bí nhưng trên nét mặt lộ vẻ đắc ý pha lẫn ngậm ngùi!

Chàng có phải là không có tình cảm như mọi người đều nói từ trước đến nay chăng?...

Không, chàng chẳng qua chỉ có hơn người khác một điểm là giấu kín được tình cảm, không để bộc lộ ra ngoài mà thôi.

Chàng khê lắc đầu liệng thanh trường kiếm xuống đất.

Đau đớn! Nhưng không phải đau đớn do vết kiếm thương mà cái đau đớn phát xuất từ thẳm đáy cõi lòng.

Vết kiếm tình cảm vô tình đã từ từ rạch nát tâm tư chàng.

Những người không để lộ nét thống khổ ra bên ngoài thường thường là những người mang nặng nỗi thống khổ bên trong.

o O o